

Κι' ὁ Γανυμήδης τοῦ Διός, θέληγῆτρα ὀποῦχε μύρια,
 Μέσα ἀπὸ τοὺς κρατῆρας
 Κερνοῦσε νέκταρ τοὺς Θεοὺς μ' ὀλόχουσα ποτήρια,
 Μὲ τῆ φωνῇ τῆς λύρας.

Καὶ κάτω σὴν ἀκρογιαλιὰ πενήντα ἀχροντυμένες
 Ξεπρόβελναν σιτὸ γάμο
 Νεοαῖδες λευκαστράγαλες, χορεύοντας πιασμένες
 Στὸν ἄλμυρό τὸν ἄμμο !

(Ἀντιστροφῇ)

Φτάξαν κ' οἱ Κένταυροι γὰ πιοῦν κρασί μὲ τὸ πιθάρι,
 Ἄλογοποδαράτοι.

Κι' ὄλοι μαζὶ τραγούδαγαν, κρατιῶντας γιὰ κοντάρι
 Στὸ χέρι μιὰν ἐλάτη.

Καὶ λέγαν τέτοιο ἔνα σκοπὸ χλωροστεφανωμένοι,
 «Χαρὰ σὲ σένα, κόρη,

Καὶ τρισηχὰ γέννα τ' ἀφροῦ, τί ἀπ' τὰ σὲ θὰ γένη
 Ἀντρειωμένο ἀγόρι,

Ποῦ μιὰν ἡμέρα θενὰρθῆ μὲ τὰ στρατεύματά του
 Στὸ ξακουσμένο κάστρο

Τῆς Τροίας, καὶ θενὰ σταθῆ ντυμένο σι' ἄσματά του
 Ἀστραφτερὸ σὰν ἄστρο.

[Σμύρνη]

ΑΛΕΚΟΣ Δ. ΦΩΤΙΑΔΗΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

ΥΠΑΡΧΕΙ πάντοτε κάποια μυστική συγγένεια μὲ τὸ ὦραϊον.
 Μία καλὴ πράξις εἶνε πάντοτε ὦραϊα.

Ἡ εὐτυχία ἔχει τὰς ἀνησυχίας τῆς, ὅπως καὶ ἡ δυστυχία ἔχει
 τὰς ἐλπίδας τῆς.

Ἡ ἐργασία μᾶς ἀπαλλάττει ἀπὸ τρία μεγάλα κακά: τὴν πλήξιν,
 τὰ ἐλαττώματα καὶ τὴν ἀνάγκην.